

ב"ה

כ"ה טבת

צריך להחריב את המקדש המזויף

בנוגע לכ"ה טבת – איתא בגמרא ש"אותו היום עשאוהו יום טוב":

"בעשרים וחמשה בטבת יום הר גריזים . . . שבקשו כותיים (שהעמידו בית המקדש מזויף בהר גריזים) את בית אלקינו מאלכסנדר מוקדון (שהיה מושל בכיפה) להחריבו, ונתנו להם (רשות). באו והודיעו את שמעון הצדיק, מה עשה, לבש בגדי כהונה . . . כיון שראה (אלכסנדר מוקדון) לשמעון הצדיק ירד ממרכבתו והשתחוה לפניו. אמרו לו, מלך גדול כמותך ישתחוה ליהודי זה? אמר להם, דמות דיוקנו של זה מנצחת לפני בבית מלחמתי. אמר להם למה באתם, אמרו, אפשר בית שמתפללים בו עליך ועל מלכותך שלא תחרב, יתעוך עובדי כוכבים להחריבו? אמר להם מי הללו, אמרו לו כותיים הללו . . . אמר להם הרי הם מסורין בידכם . . . כיון שהגיעו להר גריזים חרשוהו . . . כדרך שבקשו לעשות לבית אלקינו. ואותו היום עשאוהו יום טוב".

מסיפור זה יכולים ללמוד כמה ענינים: א) אין לחשוב שהעיקר הוא שבית המקדש האמיתי יהיה קיים, ולמי איכפת שישנו בית המקדש מזויף. יש לדעת שזוהי טעות, שכן, "לא נתמלאה צור אלא מחורבנה של ירושלים", ובמילא, כדי שבית המקדש האמיתי יהיה בקיומו, צריכים להחריב את בית המקדש המזויף, ודוקא אז יכולים להיות בטוחים בקיומו של בית המקדש האמיתי.

ב) לכאורה אינו מובן: כיון שהנצחון של אלכסנדר היה על ידי זה שדמות דיוקנו של שמעון הצדיק היתה מנצחת לפניו, אם כן, כאשר שמעון הצדיק צריך לפעול משהו על הכותיים, למה לו לילך ולבקש מאלכסנדר, הרי יכול הוא בעצמו להלחם נגדם? – אלא, שלא זו היא עבודתו של שמעון הצדיק. צריכים אמנם לשמור על קיומו של בית המקדש האמיתי, ולהחריב את בית המקדש המזויף, אבל, עבודתו של שמעון הצדיק היא – שצריך ללבוש בגדי כהונה, וכאשר שמעון הצדיק לובש בגדי כהונה, אזי בדרך ממילא נעשים כל הענינים כדבעי, שבית המקדש המזויף מתבטל, ובית המקדש האמיתי נשאר קיים בשלימות.

וההוראה מזה בנוגע לפועל בעבודתינו: ענינם של בגדי כהונה הוא – תורת החסידות, שהיא פנימיות התורה, שהרי הקב"ה כהן הוא, כמאמר רבותינו ז"ל "אלקיכם כהן הוא", ובגדי כהונה הם הלבושים של הקב"ה, שזוהי התורה בכלל, ופנימיות התורה בפרט, שהיא לבושו וכתרו של המלך.

והעבודה שלנו היא – ללבוש בגדי כהונה, ולא רק כאשר נמצאים בבית המקדש ובירושלים, אלא גם לילך לאלכסנדר מוקדון עם בגדי כהונה... והיינו, שאין לשמור את המעיינות דתורת החסידות עבור יחידי סגולה בלבד, אלא צריך להיות "יפוצו מעינותיך חוצה", ודוקא על ידי זה מחריבים את בית המקדש המזויף.

הגמרא שואלת: כיצד היה שמעון הצדיק יכול לילך לאלכסנדר מוקדון לבוש בבגדי כהונה, הרי "היוצא בהן למדינה אסור"? – ואחד התירוצים בגמרא הוא: "עת לעשות לה' הפרו תורתך", היינו, שזה גופא הוא דין בתורה, ש"כשבא עת לעשות דבר לשמו של מקום, מותר להפר בו תורה".

וכן הוא בענין הפצת המעיינות חוצה: אף על פי שבדורות שלפני זה היתה פנימיות התורה צריכה להיות עבור יחידי סגולה בלבד, ואסור היה להפיצה חוצה – הנה סדר זה היה יכול להיות כאשר הכל היה כתיקונו; אבל כאשר "עת לעשות לה'" – אזי צריכים ללבוש בגדי כהונה ולילך עמהם "חוצה", בכדי לבטל את כל ההעלמות וההסתרים.

וכידוע המשל של רבינו הזקן, לבן המלך שחלה, וצוה המלך לשחוק את האבן היקרה שבכתר המלך, וליתן בפיו של בן המלך, שמא תיכנס טפה אחת! והרי מובן בפשיטות שבדרך כלל אין נתינת מקום לשחוק את האבן היקרה שבכתר המלך, אבל במעמד ומצב שבנו של המלך נמצא בהעלם והסתר גדול, אזי הכל כדאי כדי לבטל את ההעלם וההסתר.

וכן הוא בנמשל בנוגע להפצת תורת החסידות – שמזמן לזמן, כאשר ההעלמות וההסתרים הולכים ומתגברים, אזי ניתוסף בהפצת החסידות במדה גדולה יותר, ועד שבדורנו ממש נעשית הפצת והמשכת תורת החסידות לכל ממש.

קטע משיחת ש"פ וארא, כה טבת, מבה"ח שבט, רשימת השומעים בלתי מוגה.